

by zejména v platnosti, že žalobci žalobu již přednesli, a stihly by je jen následky §u 442 odstavec druhý a 399 c. ř. s. Že v protokolu není obsah celého jednání podrobně protokolován, jest nezávažno. Za tohoto stavu věci nebyli žalobci po roku ze dne 3. dubna 1925 oprávněni, aby nevzdávající se nároku, vzali žalobu bez souhlasu žalované zpět.

Čís. 5377.

Obecní zaměstnanci (zákon ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920).

Pokud jest plně zaměstnán obecní strážník. Rozhoduje jen služba jeho konaná pro obec, nikoliv práce ve škole, k nimž byl zjedнан školní radou.

(Rozh. ze dne 15. října 1925, Rv I 894/25.)

Žaloba obecního strážníka proti obci o placení služebních požitku dle zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n., byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jde o to, zda tu byly dne 12. ledna 1921 zákonné podmínky pro žalobcovo ustanovení definitivním obecním zřízencem (strážníkem), totiž, zda žalobce byl podle §u 3 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920 u obce plně a trvale zaměstnán, takže jeho služba byla stálým a výhradním jeho povoláním, které musil konati po celou v jeho oboru platnou pracovní dobu, při nejmenším 8hodinnou pracovní dobu denní. Rozhodnou jest jen otázka, jaké služby žalobce pro obec, nebo z příkazu obecního zastupitelstva skutečně konal. Méně závažnou jest otázka, čemu věnoval ostatní čas; otázka ta měla význam jen potud, že z ní mělo býti posouzeno, byl-li žalobce u obce plně zaměstnán. Jest tedy lhostejno, zda žalobce pro sebe obhospodařoval 5 nebo 10 korců polí, jen na tom záleží, že žalobce nevěnoval se plně službě strážníka, nýbrž vykonával kromě jiných zaměstnání také své polní hospodářství. Správně nepřihlížely nižší soudy ku pracím, které žalobce konal ve škole, na objednávku školní rady a nikoli z příkazu obecního zastupitelstva, neboť práce ty konal pro jiný právní podmět, než pro žalovanou obec, odměna za to nebyla žalovanou obcí zúčtována a žalobce konal v tomto směru služby školníka pro školní obec, tedy zase jiné zaměstnání, než službu strážníka pro místní obec. Ostatně nebyl žalobce podle zjištění nižších soudů ani se započtením školních prací plně zaměstnán. Pochuzky, které žalobce konal podle odst. 8 služ. instr. I pro místní školní radu, byly nižšími soudy v úvahu vzaty. Služba ponocenská nemohla býti počítána, protože žalobce podle vlastního doznání této služby již od roku 1916 nekonal. Procesní soud důkladně zjišťoval všechny služby a práce, které žalobce konal ve své vlastnosti obecního strážníka, a dospěl ke konečnému zjištění, že celá pracovní doba žalobcova ve službě obce činila za dřívějších časů průměrně 3 4 hodiny denně, za purkmistra P-a v posledních letech (od roku 1919—1923) jen 2 2½ hod.

denně. Odvolací soud tato zjištění převzal. Za tohoto stavu věci nemůže býti ani řeči o tom, že žalobce byl u obce plně zaměstnán a že služba obecního strážníka byla jeho výhradním povoláním. Naopak žalobce měl několik zaměstnání, z nichž žádné nebylo jeho výhradním povoláním (srv. také rozhodnutí čís. 1954 sb. n. s.).

Čís. 5378.

Nevyhověl-li odvolací soud (byť i nesprávně) ve formě rozsudku výtce zmatečnosti, nelze si do toho stěžovati.

Není závady, by v žalobě o plnění nebylo se domáháno též určení předurčujícího právního poměru.

Pokud není skutkovým přednesem žalobcovým opodstatněn (§ 396 c. ř. s.) nárok, by bylo převedeno na žalobce vlastnictví ku pozemku, jehož žalovaný nabyt dle zákona o zajištění půdy drobným pachtýřům ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 15. října 1925, Rv II 626/25.)

Žalobce domáhal se na žalované, by bylo zjištěno, že mu přísluší vlastnické právo k pozemkům, a by žalovaná byla uznána povinnou, vydati mu vkladu schopné prohlášení ku vkladu vlastnického práva. Procesní soud první stolice uznal rozsudkem pro zmeškání podle žaloby. Žalovaná uplatnila v odvolání zmatečnost dle §u 477 čís. 5 c. ř. s. a nesprávné právní posouzení. Odvolací soud rozsudek potvrdil. Nejvyšší soud žalobu zamítl.

Důvody:

Žalovaná, která jest pro choromyslnost úplně zbavena svéprávnosti, napadla svým zástupcem, podle §u 90 org. zák. zřízeným, rozsudek pro zmeškání jednak z důvodu zmatečnosti podle §u 477 čís. 5 c. ř. s., protože dřívější její opatrovník v dorozumění se žalobcem první rok zmeškal; jednak z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Odvolací soud rozhodl o odvolání — jak praví v důvodech — v neveřejném zasedání nejen ve příčině důvodu zmatečnosti (§ 471 čís. 5 a § 473 odstavec první c. ř. s.), nýbrž i ve věci samé, protože se strany vzdaly ústního jednání odvolacího (§ 492 c. ř. s. ve znění zákona ze dne 8. června 1923, čís. 123 sb. z. a n.) a vydal rozhodnutí, které co do formy není ani rozsudkem, ani usnesením. Na rozsudek poukazuje nadpis: »Jménem Republiky« a výrok rozhodnutí: »Odvolání se nevyhovuje, napadený rozsudek se potvrzuje«. Na usnesení poukazuje úvod »Krajský jako odvolací soud usnesl se...« a vynechání jmen soudců, kteří rozhodovali (§ 417 čís. 1 c. ř. s.). Správně mělo býti rozhodnuto rozsudkem, do jehož nálezu mělo býti pojato také usnesení, jímž bylo odvolání, pokud uplatňovalo zmatečnost, zamítnuto (§ 497 a § 473 první odstavec c. ř. s.). Ale tato formální vada nemá významu, protože zmatečnosti nezakládá a v odvolání není ani vytýkána a protože z odůvodnění je zjevné, že odvolací soud jak vytýkanou zmatečnost, tak roz-